

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΕΘΝΙΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Νικόλαος Ι. Λάσκαρης - Μ. Οικονομάκης

Το καινούργιο σπίτι

Κωμωδία εις πράξιν μίαν

Εθνικόν Ημερολόγιον του έτους 1897 (Κ. Φ. Σκόκος), Αθήνα

τμ. 12 (1897), σ. 238-251

ΝΙΚ. Ι. ΛΑΣΚΑΡΗ ΚΑΙ Μ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗ

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΠΙΤΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

Παρασταθεῖσα τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Ἰουνίου 1896.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠΗΣ	▲	ΑΓΓΕΛΟΣ ΦΥΤΗΛΗΣ, ἀνεψιὸς
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, σύζυγός του	●	τοῦ Χατζηχαρμπῆ
ΣΤΑΥΡΟΣ, υἱός των	●	ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ
ΠΟΛΥΞΕΝΗ θυγάτηρ των	▼	ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ ΚΟΥΡΕΛΑ, μοδίστα

ΖΑΦΕΙΡΩ, ὑπηρέτρια τοῦ Χατζηχαρμπῆ

Ἡ σκηνὴ σύγχρονος ἐν Ἀθήναις

[Ἡ σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον τῆς οἰκίας Χατζηχαρμπῆ, ἐπέχον θέσιν σάλας καὶ ἀπλούστατα ηὔτρεπισμένον. Δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ θύραι φέρουσαι εἰς ἕτερα τῆς οἰκίας δωμάτια. Εἰς τὸ βάθος μεγάλη θύρα ἐκατέρωθεν τῆς ὁποίας εὔρηται δύο κ ο ν σ ό λ α ι μετὰ διαφόρων ἀνθοδοχείων. Καθίσματα, τραπέζια κ.λ.π.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ΠΟΛΥΞΕΝΗ καὶ ΣΤΑΥΡΟΣ.

[Αἰρομένης τῆς αὐλαίας φαίνονται οἱ ῥηθέντες τρεῖς καθήμενοι περὶ τινὰ τράπεζαν καὶ ἐξακολουθοῦντες συνομιλίαν πρὸ πολλοῦ ἀρξαμένην.]

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Κτυπῶν τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς τραπέζης). Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω ἴγώ ! . . . Τὴν τραπεζαρία θὰ τὴν κάνωμε ἴς τὴ μεσιανὴ κάμαρα, γιατί τὴν ἀκρινὴ θὰ τὴν κάνω ἐγὼ γραφεῖο ! . . .

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Μορφαζουσα). Καλέ, τί μᾶς λές ! . . . θὰ μᾶς πάρης ἐσὺ τὴν καλλίτερη κάμαρη !

ΣΤΑΥΡΟΣ. "Όχι, θά τήν πάρη ἡ μούρη σου ! . .

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μή μαλλώνετε καί δέν θά τήν πάρη κάνέννας σας... ἡ κάμαρα αὐτῆ μου χρειάζεται! 'μένα γιά τὰ κουκκούλια μου, γιατί εἶναι προσηλιακή

ΣΤΑΥΡΟΣ. Οὐφ καί σύ !.. μᾶς 'σκότισες μέ τὰ βρωμοκουκκούλια σου !... "Αν θές νά μελετάω, πρέπει νά τήν πάρω 'γώ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. "Όχι, θά τήν πάρω 'γώ γιατί εἶμαι καί πειρὸ μεγάλη.

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Μορφάζων). Τώρα μου εἶσαι ἡ πειρὸ μεγάλη !.. "Όταν παρουσιάζεται κάνέννας γαμπρός, μου εἶσαι ἡ πειρὸ μικρὴ !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Νά μου κάνης τῆ χάρι νά μὴ μέ σκοτίζης !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Εγειρόμενος). Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω 'γώ ! Κι' ἂν θές νά εἶσαι πάντα ἡ πειρὸ μικρὴ, πρέπει νά πάρω ἐγὼ τήν κάμαρα. . . . Καί θά τήν πάρω ! . .

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ('Εγειρομένη ἀποτόμως). Κ' ἐγὼ λέω, πῶς δέν θά τήν πάρης ! . .

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Σᾶς εἶπα πῶς δέν θά τήν πάρη κάνέννας σας καί νά 'συχᾶστε... Τήν ἔχω γιά τὸν ἑαυτὸ μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὰ δέν τ' ἀκούω 'γώ !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ναί, γιατί νομίζεις πῶς τ' ἀκούω 'γώ !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βρέ, θά τ' ἀκούσης καί θά πῆς κ' ἓνα τραγοῦδι !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. "Ελα, μὴ φωνάζετε κ' ἔχουμε καί μουσαφίρη μέσα. . .

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Δέν πᾶ νᾶνα ! !.. "Αν θέλετε μάλιστα τὸν 'ρωτᾶμε καί βλέπετε τί θά εἰπῆ κι' αὐτός !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Εἶναι περιττόν.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δέν πειράζει, παιδί μου, 'ξάδελφός σας εἶναι ὥστε μποροῦμε νά τὸν 'ρωτήσωμε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλλίτερα θά κάνετε ν' ἀφίσετε τὸν ἄνθρωπο σ' τήν ἡσυχία του κ' εἶναι κουρασμένος ἀπ' τὸ ταξεῖδι... ἄλλως τε ἐγὼ εἶπα καί ἐλάλησα, μιὰ φορὰ καί παίρνουμε 'δικό μας σπίτι, θά πάρω ὅποια κάμαρη θέλω 'γώ... Καί τὸ κάτω-κάτω, 'ς τῆ μελέτη μου χρειάζεται ἡσυχία...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μάτια μου !.. Δέν λές πῶς θές νά εἶσαι ἀπέναντι 'ς τήν Μαριγούλα, μόνον...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Κάνε μου τῆ χάρι καί κλείσ' τὸ στόμα σου, πρὶν 'ς τὸ κλείσω 'γώ μέ καμμιά γροθιά... ᾶ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. ('Εγειρομένη). Αἶ, αἶ, γιά νά σᾶς πῶ... τὸ παραξυλώσατε... ᾶ !..

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Οί άνωτέρω καί ΦΥΤΗΛΗΣ.

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Είσερχόμενος έκ τῆς πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρας). ὦ ! ὦ ! ἡ συζήτησις βλέπω ἔχει πάρει δρόμο...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Θὰ σοῦ χαλάσαμε τὴν ἡσυχία μὲ τῆς φωναῖς.

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἄ ! μπᾶ ! δὲν κάνετε δουλειά σας, εἶμαι συνηθεισμένος ἀπ' τὸ σπίτι μας....

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἄ ! καλὰ ποῦ εἶπες «σπίτι»... Ἐλα, καϋμένε Ἄγγελε, καὶ πέ μας 'ς τὸν Θεὸ σου....

ΣΤΑΥΡΟΣ. Εἶναι περιττὸν ν' ἀνακατέψῃς τὸν ἄνθρωπο...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δὲν εἶναι δὰ καὶ σπουδαῖο πρᾶμμα... Γὺ' ἄκουσε, παιδί μου... ἔξερεις δὰ τὸ σπίτι ποῦ παίρνουμε σήμερα 'ς τὴ δημοπρασία... δηλαδὴ τῶχουμε πάρει....

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἄ ! ναί, ἔξέρω. . . ὅλη τὴ νύχτα μοῦ ἔμιλοῦσε γιὰ αὐτὸ ὁ Σταῦρος.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Αἶ, εἶδες τί ἔμμορφο ποῦ εἶναι !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Δηλαδὴ δὲν τὸ εἶδα... ἀλλὰ τ' ἄκουσα... ὕστερα μοῦ φαίνεται καὶ πῶς τὸ ἔξέρω.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλέ, ἐκεῖνο ποῦ εἶναι 'ς τὴν ὁδὸν Ἄγγέσμου.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δίπλα 'ς τοῦ κουτσοῦ τὸ μανάβικο.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ τὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ μιὰ μάνδρα χαμηλή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ μιὰ μουριά 'ς τὴ μέση.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ναί, μὰ τὴν μουριά, ἔξερεις, θὰ τὴν κόψουμε...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τί ἔκανε, λέει !.. Τὴ μουριά νὰ κόψουμε !.. Ἄμ ! ἴσα-ἴσα ἡ μουριά εἶναι ποῦ μ' ἔκανε νὰ 'πῶ τὸ ναί.... θὰ τρέφω μ' αὐτὴν τὰ κουκκούλια μου μιὰ χαρά !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὑστερα ἔχει καὶ κάτι μοῦρα... extra !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὰ ἔξω ἀπὸ τὴν μάνδρα εἶναι ἡ μουριά ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλέ, ὄχι !

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῷ Σταῦρῳ). Τότε, φιλαράκο μου, δὲν εἶναι extra.... εἶναι *intia muros* !... Νὰ πᾶς νὰ μάθῃς λατινικά !...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Χώρια ἀπ' ὅλ' αὐτά, τὸ σπίτι μας ἔχει καὶ δύο πατώματα ἐξαίσια !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, Τὸ ἓνα ἀπάνω καὶ τ' ἄλλο κάτω.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας ὀρμωμένη). Ὅχι ! τὸ ἓνα κάτω καὶ τὸ ἄλλο ἀπάνω !

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Διὰ νὰ δώσῃ καὶ αὐτὸς κάποιαν πληροφορίαν). Δὲν νοιώθετε τί λέτε !.. Τὸ ἓνα εἶναι ἀπάνω 'ς τὸ ἄλλο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ Καὶ τὸ ἀπὸ κάτω τῶχουμε γιὰ νοίχιασμα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ χωριστὴ εἴσοδο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ κουδοῦνι 'ς τὴν πόρτα !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ νερό !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ μπαλκόνι 'ς τὸ δρόμο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ δυὸ ταρατσαις !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ πλυσταρειό !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Καλό...πολὺ καλό !... ('Αφοῦ σκεφθῆ ἐπ' ὀλίγον). Μ' ὅλ' αὐτὰ θὰ πληρώνετε ἀπάνω—κάτω ἐννενηντα δραχμὰς φόρον οἰκοδομῶν.

ΣΤΑΥΡΟΣ. "Οχι δά, ἐγὼ ἔκαμα λογαριασμὸν καὶ ἡῦρα πῶς θὰ πληρώνουμε...στάσου νὰ ἰδῆς ... ('Εξάγει ἐκ τοῦ θυλακίου του σημείωσιν τινα). Θὰ πληρώνουμε ὀγδοῆντα δύο δραχμὰς...

ΦΥΤΗΛΗΣ. ('Επιμένων). 'Εννενηντα σωσταῖς !

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Μετὰ πείσματος). Μὰ τώρα δὲν 'ξέρω 'γὼ ποῦ 'κάθησα καὶ τὸ 'λογάρισα ὅλη νύχτα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ υἱοῦ της). "Εμ ! ἀφοῦ σοῦ λέη πῶς τὸ 'λογάρισε τὸ παιδί !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω 'γὼ!..οὔτε μιὰ δεκάρα 'λιγώτερο.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ χριστιανέ μου, ἀφοῦ σοῦ λέω πῶς ἔκαμα λογαριασμό !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. "Αμ ! ἐμένα, θαρρεῖς, πῶς γιὰ τὰ μαῦρα μάτια μὲ εἶχαν ἓνα χρόνο 'ς τὴν Χαλκίδα ἐπὶ τοῦ φόρου τῶν οἰκοδομῶν !...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Δῆθεν πεισθεῖσα ἐκ τοῦ ἐπιχειρήματος τοῦ Φυτῆλη). Τότε ἔχει δίκαιον ὁ "Αγγελος.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Μὲ ποιάν τινα ἐκπληξιν). Μ' ἀφοῦ σοῦ λέει τὸ παιδί πῶς ἔκανε λογαριασμό !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Δεικνύουσα τὸν Φυτῆλην). Κι' ἀπὸ 'δῶ ποῦ ἦταν ὑπάλληλος 'ς αὐταῖς τῆς δουλειαῖς !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Τῆ Πολυξένη). 'Εσύ νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι καὶ δὲν νοιώθεις ἀπ' αὐτὰ !.. 'Ορίστε μας !.. Θαρρεῖς πῶς σπουδάζω ἐγὼ τὰ νομικὰ 'ς τὸν βρόντο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῆ Πολυξένη' εὐχαριστημένη ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τοῦ υἱοῦ της). Καλὰ σοῦ λέει !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Δὲν ἔχεις δίκαιον, θειά μου...γιὰ νὰ 'πῶ ἐγὼ ἐννενηντα, θὰ 'πῆ πῶς τόσῳ εἶναι.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. 'Εννοεῖται !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ σὺ 'μπορεῖς νὰ 'πῆς καὶ ἑκατό, θὰ σὲ πιστέψουμε 'μεῖς !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῆ Φυτῆλη). "Ετσι εἶναι, παιδί μου.

ΦΥΤΗΛΗΣ. 'Εννενηντα εἶναι σωσταῖς καὶ λέτε ὅ,τι θέλετε !

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Πείσμων). 'Ογδοῆντα δύο !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἐννενηντα !.. Λογάριασε κὶ θὰ ἰδῆς !.. Βάλ' τὸ εἰσόδημα... βάλε εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ πρόσθετα τέλη, βάλε τὴν ὁδοποιΐαν...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὅχι, νὰ μὴ βάλω καὶ τὴν ρυμοτομίαν !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Αἶ, μὰ τόσα ξέρεις, τόσα λές !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὅχι, ξέρεις ἐσύ !

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Μὲ θυμὸν). Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω 'γώ !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω κ' ἐγώ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Αἶ, θὰ μαλώσετε τώρα... ὄσαις εἶναι ἐπὶ τέλους θὰ τῆς πληρώνουμε !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ὅχι, ἀλλὰ θέλει νὰ μᾶς κάνη τὸν ἔξυπνο !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Τῷ Σταύρῳ). Ἐλα σύ, ποῦ τὰ ξέρεις ὅλα !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ἐσύ νὰ λουφάξης καὶ τὴν κάμαρα δὲν τὴν παίρνεις !..

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. (Εἰσερχομένη διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους). Πολυξένη μου, καλ' ἡμέρα. ('Αλληλοασπάζονται).

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλῶς τὴν Μαριγοῦλα !

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. (Πρὸς ἅπαντας). Καλ' ἡμέρα σας !

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν Φυτῆλην). Ἡ μοδιστροῦλα ποῦ σοῦ λέγα τὸ βράδυ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλῶς τὴν Μαριγοῦλα. . . Ἐλα, πάρε καρέκλα, κάθησε.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Ὅχι, εὐχαριστῶ, βιάζομαι...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ τί, ἔτσι 'ς τὸ πόδι ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Εἶμαι βιαστική... Ἐέρετε, ἦρθα γιὰ τὸ σπίτι...

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Ενθουσιωδῶς). Ἄ ! γιὰ τὸ σπίτι !... (Τῷ Φυτῆλῃ Ἰδιαιτέρως). Πράγματι, γιὰ σπίτωμα εἶναι !..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Ἐρχομαι, ποῦ λέτε, νὰ προλάβω μὴν τὸ πιάση κανέννας ἄλλος.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὰ περὶ σπίτι ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Καλέ, τὸ 'δικό σας... Δὲν τῶχετε γιὰ 'νοίκιασμα τὸ κάτω πάτωμα ;

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ἐννοεῖται !.

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Αἶ, ἔρχομαι νὰ τὸ πιάσω 'γώ, γιατί ἀπεφάσισα ν' ἀνοίξω 'δικό μου κατάστημα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Θαυμάζουσα). Ἐδικό σου κατάστημα !..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Βέβαια ! Πελατεία ἔχω ἀρκετὴ καὶ πιστεύω νὰ πάω ἐμπρός... Ἐπειτα τὸ μέρος εἶναι πολὺ ὠραῖο...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ωραϊό, λέει !.. Περίφημο !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ο δρόμος περαστικός !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τὸ σπίτι προσηλιακό !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ μπαλκόνι 'ς τὸν δρόμο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ ἰδιαιτέρα εἴσοδο !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ αὐλή εὐρύχωρη !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ μιὰ μουριά 'ς τὴ μέση !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ δύο τaráτσαις !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ κουδοῦνι 'ς τὴν πόρτα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ πλεισταρειό !

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Τόσῳ καλλίτερα... Γιὰ ὅλα αὐτὰ λοιπόν, πιστεῦω νὰ προτιμήσετε ἐμένα, χωρὶς ἄλλο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τώρα μάλιστα ποῦ θὰ κάνωμε καὶ καινούργιους μπερτέδες, θὰ χρειασθῆς νὰ μᾶς βοηθήσης...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Ὅ,τι θέλετε.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καλέ, τοὺς μπερτέδες θὰ τοὺς πάρωμε ἑτοιμούς... ἐγὼ τοὺς ἔχω συμφωνήσει... Τώρα μάλιστα ὅπου κι' ἂν εἶναι θὰ μᾶς φέρουνε καὶ τὸ δείγμα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Εἶναι περιττόν... Θὰ μᾶς τοὺς βράψῃ ἡ Μαριγοῦλα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ἐτσι νομίζω κ' ἐγὼ καλλίτερα.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ὅχι, πειὸ καλοὶ εἶναι οἱ ἑτοιμοὶ... περιμένετε νὰ ὀῆτε καὶ τὸ δείγμα ποῦ θὰ μᾶς φέρουν...

ΦΥΤΗΛΗΣ. Κ' ἐγὼ, νομίζω, πῶς καλλίτερα εἶναι νὰ τοὺς βράψῃ ἡ κυρία Μαριγοῦλα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Εὐχαριστημένος). Εὐγε, Ἄγγελε !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῇ Μαριγοῦλα). Καὶ δὲν μοῦ λές, πόσαις πῆγες χρειάζονται ;

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Πόσα παράθυρα εἶναι ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Στάσου νὰ ἰδῆς... (Μετρά). Ἐνα... δύο... τρία... τέσσαρα... πέντε... ἕξι... (Τῇ Μαριγοῦλα). Ἐξ !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλέ, τί ἕξι !.. Ὁκτώ !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ὅχι νὰ μὴν εἶναι δώδεκα... Ἐπτὰ εἶναι !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ἐξ μοναχά !

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τῆς κάμαρας ποῦ θὰ πάρω 'γὼ, τῶβαλες ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καὶ αὐτὸ μαζύ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Τὰ τρία τῆς σάλας ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Κι' αὐτά.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τότε, θὰ ἔχεσες τῆς τραπεζαρίας.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ὅχι, ὅλα τῶβαλα.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τότε εἶναι ὀκτώ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἐπτὰ !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. "Εξ !

ΦΥΤΗΛΗΣ. Κάντε για έπτά παράθυρα και πάλιν βλέπετε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μά γιατί νά κάνωμε για έπτά, άφοϋ είναι όκτώ!..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῆ Μαριγοϋλα). "Ακουσε μένα, Μαριγοϋλα. κ' έννοια σου... Για έξ παράθυρα νά λογαριάσης...

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. "Ας είναι... κάνω έγώ τόν λογαριασμό και σās τόν στέλνω... αλλά τó σπίτι θά είναι 'δικό μου, αϊ ;

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βεβαιότατα!..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ('Ιδια). 'Η μούρη του, τήν θέλει πειό κοντά για νά τά ψήση περισσότερο!..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Και για τήν πληρωμή δέν θά μαλώσωμε...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. 'Εννοείτα!..

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Αϊ, έγώ σās άφίνω... Χαίρετε !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Στο καλό... και φρόντισε για τούς μπεοντέδες!..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Για όκτώ παράθυρα!..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Για έπτά!... ('Ιδια). "Αν και θά πάρωμε τούς έτοιμους!..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μήν άκοϋς!.. Κύτταξε για έξ και βλέπουμε!

ΜΑΡΙΓΟΥΛΑ. Καλά, καλά... ('Εξερχομένη). Χαίρετε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Προπέμπων αϋτήν). 'Ορεβούάρ! (Τῆ στέλλει φίλημα διά τῆς χειρός).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Οί άνωτέρω, πλήν τῆς ΜΑΡΙΓΟΥΛΑΣ· κατόπιν ΖΑΦΕΙΡΩ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Νά, νοικάρισα μιá φορά!..

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Από τῆς θύρας τοϋ βάθους). "Όπως τήν θέλαμε!..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Μετά κακεντρεχείας). Δηλαδή, όπως τήν ήθελες!..

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Κατερχόμενος τήν σκηνήν). Δέν τó 'ξέραμε νά 'νοικιάσωμε τó σπίτι μας σέ κανένα λιμοκοντόρο!..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῆ 'Αναστασία). Μά τήν αλήθεια, θειά μου, είναι πολύ νόστιμη αϋτή ή μικρούλα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. ('Ενθουσιασμένος). Πές τα ντέ, καϋμένε 'Αλέκο!..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Μή λησμοιοϋσα τó φύλον τῆς). Μικρούλα!.. 'Από ποϋ κι' ως ποϋ, δέν μοϋ λές!.. Νά δά ή ώρα νάναι μικρούλα κ' ή Μαριγοϋλα... άφοϋ ένα' μισυ χρόνο με περνᾶ έμένα!..

ΣΤΑΥΡΟΣ. 'Συγᾶστε παρακαλοϋμε!.. "Αρχισες νά μικραίνης, βλέπω, πάλι!.. Μή 'μιλᾶς, γιατί αρχίζω νά ζητάω πάλι τήν κάμαρα και θ' αύξήσουν τά χρόνια σου!..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Οϋφ! άνοστος ποϋ είσαι!..

(Εισέρχεται ή Ζαφείρω).

ΖΑΦΕΙΡΩ. (Τῆ 'Αναστασία). Κυρία, σās ζητοϋν έξω...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μήπως φέρανε κανένα μπερντέ ;

ΖΑΦΕΙΡΩ. Όχι, ο κύριος Λευτέρης είναι...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλά έφτασα, πές του. (Η Ζαφείρω αποσύρεται). Έγώ πηγαίνω μιὰ στιγμή και σᾶς παρακαλώ νὰ παύσουν αὐταῖς ἢ συζητήσεις περὶ ἡλικίας... Σὲ σένα τὰ λέω, Σταῦρο, αὐτά...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Καλλίτερα θὰ κάνης νὰ τὰ πῆς ἔς τὴν κόρη σου !

(Η Ἀναστασία ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάθους).

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΠΟΛΥΞΕΝΗ, ΣΤΑΥΡΟΣ καὶ ΦΥΤΗΛΗΣ.

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς κάνετε νοικάρισσα νοστιμούτσικη !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ, μετενόησα ποῦ ἔδωσα τὸν λόγο μου...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ναι, γιατί βλέπεις, σὲ παίρνουμε σὲ ῥώτημα !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Όχι, θὰ ῥωτήσωμε τὴ μούρη σου !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Δὲν ἔχεις δίκαιο, Πολυξένη, ἡ Μαριγοῦλα φαίνεται καλὸ κορίτσι.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Προκομμένο !.. Θέλει νὰ πιάσῃ τὸ σπίτι μας γιὰ τὴν ἀφεντειά του ἀπὸ ἄδῶ. (Δεικνύει τὸν Σταῦρον).

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ἐτσι μ' ἀρέσει μένα ! Καὶ τώρα μάλιστα θὰ καθίσω ἔς τὴν κάτω κάμαρα !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Όχι, θὰ καθίσῃς ἔς τὴν ἀπάνω ποῦ γύρευες.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τώρα πειὰ δὲν μ' ἀρέσει... Ἡ μελέτη θέλει ἡσυχία και δὲν κάνει νάχω παράθυρο ἔς τὸν δρόμο !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Γιατί σ' ἀρέσει νάχῃς ἔς τὴν αὐλή !.. Όχι, δὲν σοῦ γίνεται ἡ χάρη !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Θὰ μοῦ γίνῃ, και θὰ σὲ βάλω νὰ μοῦ πῆς κ' ἓνα τραγοῦδι !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Κάνενα μυρολόγι, ἂν θέλῃς !.

ΦΥΤΗΛΗΣ. Σωπάτε, γιατί κάποιος ἔρχεται...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Οἱ αὐτοὶ και ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ.

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Σπεύδουσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ βάθους). Ἄ ! ὁ κύριος Βασιλάκης εἶναι...

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Εἰσερχόμενος χαιρετᾷ). Καλ' ἡμέρα σας !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Πλήρης χαρᾶς, ἐνῶ ὁ Παντιέρας ἀποκλίνεται πρὸ τοῦ Ἀγγέλου). Νὰ σᾶς συστήσω... Ὁ κύριος Βασιλάκης Παντιέρας, φίλος μας...

ὁ κύριος Ἄγγελος Φυτῆλης ἐξάδελφός μας. . . ἦλθε χθές τὸ βράδυ ἀπὸ ταξείδι...

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἵποκλινόμενος). Ἔχω εὐχαρίστησιν !

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Χαίρω πολὺ !.. (Τῷ Σταύρῳ). Τί γίνεσαι, Σταῦρο ,

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Ψυχρῶς). Τί νὰ γίνω... Γιὰ ἐξετάσεις ἐτοιμάζομαι....

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἄ ! ἔτσι ; Ἡ ὥρα ἢ καλὴ !

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἰδίᾳ παρατηρῶν προσεκτικῶς τὸν Παντιέραν). Κᾶπου τᾶχῳ ἰδεῖ ἐγὼ αὐτὰ τὰ μοῦτρα !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Προσφέρουσα κάθισμα εἰς τὸν Παντιέραν). Κάθησε λοιπόν, κύρ Βασιλάκη... Νὰ φωνάξω καὶ τὴν μαμαῖ... (Καλοῦσα). Μαμαῖ !.. Μαμαῖ !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Τῷ Παντιέρα). Καὶ τί ἄλλα ;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ Ἡ Φρόσω τί γίνεται ; Καιρὸ ἔχει νὰ μᾶς ἔλθῃ...

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Παρατηρῶν τὸν Φυτῆλην). Τὸ ἀπόγευμα θὰ σᾶς τὴν φέρω, χωρὶς ἄλλο... (Ἰδίᾳ). Ποῦ τὸν ἔχω ἰδεῖ αὐτόν, δὲν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Νὰ μᾶς τὴν φέρῃς, βέβαια. . . Ἔχω νὰ τῆς εἰπῶ πολλὰ . . .

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἰδίᾳ) Ποῦ ἔς τὸν διάβολο τὸν ἔχω ἰδεῖ δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ !..

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Εἰσερχομένη περιχαρῆς). ὦ ! καλῶς τὸν κύρ Βασιλάκη... Τί κάνεις, παιδί μου ; Τί κάνει ἡ μητέρα σου, ὁ πατέρας σου ;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Καλά, καλά... Σᾶς χαιρετοῦν ..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ἡ Φρόσω ;

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Κ' ἐκείνη...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μοῦ ὑπεσχέθη πῶς θὰ μᾶς τὴν φέρῃ τὸ ἀπόγευμα.

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Χωρὶς ἄλλο... Καὶ ὁ κύριος Παρασκευᾶς ; Ἐβγῆκε ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ναί, εἶναι μιὰ ἕμισυ ὥρα ποῦ ἔβγῆκε ἐστὴν δημοπρασία...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Διορθοῦσα). Ἐν τὸ Δημοπρατήριον. . . . Γιὰ τὸ σπίτι ποῦ σᾶς ἔλεγα...

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἄ ! ποῦ τὸ πωλεῖ ἡ Τράπεζα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Ναί. . . τὸ πῆραμε. . . Ἐέρεις, ἔς τὴν ὁδὸν Ἄγγέσμου. . .

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἐστὴν ὁδὸν Ἄγγέσμου ; Οὐμ ! Κεντρικὸ μέρος...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Κεντρικὸ, λέει !.. Ἐχτακτο !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καί τὸ σπίτι πολὺ ὠραῖο !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ σιδερένια πόρτα !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ μιὰ μάνδρα χαμηλὴ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ μιὰ μουριὰ 'ς τὴ μέση !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μὲ μπαλκόνι 'ς τὸν δρόμο !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ δυὸ ταράτσαις !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ κουδοῦνι 'ς τὴν πόρτα !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Μὲ δυὸ πατώματα... Τὸ ἓνα γιὰ 'νοίκιασμα...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καθένα μὲ χωριστὴ εἴσοδο !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ νερὸ μπόλικο !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Μὲ πλυσταρεϊό !..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὲ μικρὸν φόρον οἰκοδομῶν.. ὀγδοῆντα δύο δραχμὰς τὸν χρόνο...

ΦΥΤΗΛΗΣ. 'Εννενῆντα !

ΣΤΑΥΡΟΣ. 'Ογδοῆντα δύο σωσταῖς !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. 'Εννενῆντα, χριστιανέ μου !. . .Κ' ἐγὼ δὲν ἤμουν 'ς τὴν Χαλκίδα γιὰ τὰ μαῦρα 'μάτια !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. ('Ιδια). Χαλκίδα, εἶπε !. . . ὦ ! τώρα τὸν θυμήθηκα ! .

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τέλος πάντων, ὅσα κι' ἂν εἶναι θὰ τὰ πληρώσωμε... δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τσακώνεσθε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Μὰ θέλει, βλέπεις, νὰ μᾶς κάνη τὸν ἔξυπνο !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. 'Οπωσδήποτε τὸ σπίτι σας εἶναι λαμπρό, ὅσον φόρον καὶ ἂν πληρώνετε... Καὶ νὰ ἰδῆτε πῶς ἦλθαν τὰ πράγματα... 'Ξέρετε, ἐμεῖς φεύγωμε ἀπὸ ἐκεῖ ποῦ καθόμαστε... καὶ καθὼς ἔχετε σεῖς τὸ κάτω πάτωμα γιὰ 'νοίκιασμα... (Ταχίως). 'Αλήθεια ! Σπίτι σ'ἂν τὸ 'δικό σας καὶ νὰ τὸ ζητᾶ κανεὶς δὲν τὸ 'βρίσκει εὐκολα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. 'Εννοεῖται !

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Πῶς τὸ λέτε καὶ σεῖς ; Αὐτὴ ἡ εὐκαιρία μοῦ φαίνεται μοναδικὴ γιὰ μᾶς. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε καμμίαν δυσκολίαν νὰ μᾶς 'νοικιάσετε τὸ κάτω πάτωμα...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. ('Αναπηδῶσα ἐνθουσιῶδῶς). Νὰ σᾶς τὸ 'νοικιάσωμε ; Μὰ τί ζητοῦμε κ' ἐμεῖς !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. ('Ιδια). ὦ ! μὰ τώρα τὸν θυμήθηκα !.. Τοῦ 'λόγου του εἶναι λοιπόν ! .

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῷ Παντιέρα). ὦ ! κρίμα !.. Ποῦ νὰ τὸ 'ξέραμε... 'δώσαμε τὸ λόγο μας ἄλλοῦ...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βέβαια... τὸ 'νοικιάσαμε 'ς τὴν Μαριγοῦλα τὴν μονοδίστρα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλέ, ποιά Μαριγοῦλα !.. Τώρα ἦρθε ἔξω ὁ κύρ

Λευτέρης ποῦ μοῦ δείχνει νὰ βγάξω τὰ κουκούλια καὶ τοῦ τὸ ὑπεσχέθηκα...

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τί ἔκανε, λέει!.. Τώρα ἔχουμε δώσει τὸν λόγον μας ἔς τὴν Μαριγοῦλα...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Δὲν πειράζει τὸν παίρνουμε ἴσως...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Βεβαίως τὸν πέρνουμε ἴσως...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Τῷ Σταύρῳ). Τ' ἀκοῦς;

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Καὶ θὰ δώσωμε τὸ σπίτι ἔς τὸν κύρ Βασιλάκη.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Τώρα πειὰ νοικιάστηκε...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ἐννοεῖται, ἀφοῦ τῷ δώσα ἔς τὸν κύρ Λευτέρη, ποῦ τὰ μὲ βοηθάη ἔς τὰ κουκούλια μου...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Οὐφ! καὶ σὺ μὲ τὰ κουκούλια σου, μάς ἴσως!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τέτοια εὐκαιρία δὲν τὴν γάνω ἴσως!.. Τώρα μάλιστα ποῦ μοῦ τυχε καὶ ἡ μουριά!..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Αὐτὰ νὰ τὰ λές ἄλλοῦ!.. Τὸ σπίτι θὰ τὸ πάρη ἡ Μαριγοῦλα!

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Θὰ τὸ πάρη ὁ Βασιλάκης!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Θὰ τὸ πάρη ὁ κύρ Λευτέρης!

ΦΥΤΗΛΗΣ. Γιὰ νὰ μὴ μαλλώνετε, τὸ σπίτι θὰ τὸ πιάσω ἐγώ!..

ΣΤΑΥΡΟΣ. Δὲν ἀκούω τίποτα... ἡ ἡ Μαριγοῦλα ἡ φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι!..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἡ ὁ Βασιλάκης... ἡ γίνομαι καλογορητά!..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Ἀπὸ φοβέρας δὲν ἰδρώνει τ' αὐτὴ μου!.. Τὸ σπίτι θὰ τὸ πάρη καὶ τὸ πῆρε μάλιστα ὁ κύρ Λευτέρης!

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Μοῦτρα καὶ ὁ ἕνας καὶ ἡ ἄλλη!.. Νομίζετε πῶς εἶνε εὐκόλον νὰ πληρώνουνε τὸ νοῖκι κάθε μῆνα... Ἐνῶ ὁ κύριος Βασιλάκης...

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ὅστις περιέμενε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ξεσπάσῃ κατὰ τοῦ Παντιέρα). Οὐμ! Πετύχατε!..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Πῶς εἶπατε; !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Τίποτα!.. Λέγω πῶς πέτυχαν τὸν καλοπληρωτὴ!..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἐγειρόμενος ἀποτόμως). Κύριε!..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Βαίνουσα πρὸς τὸν Φυτῆλην). Ἀγγελε, δὲν εἶναι τρόπος αὐτός!..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ὁχι, εἶναι τοῦ κυρίου ἀπὸ κεῖ ποῦ μπαίνει ἔς τὰ ξένα σπίτια καὶ δὲν πληρώνει!..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Συμβιβαστικῶς). Ἀφῆστε τα αὐτὰ τώρα!..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἀπειλητικῶς πρὸς τὸν Φυτῆλην). Θὰ μοῦ δώσης λόγον!..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Λόγον ἐγὼ σοῦ δίδω, ἀλλὰ σὺ νὰ κυττάξῃς νὰ δώσης τὰ νοῖκια ποῦ ἔφαγες τοῦ θείου μου εἰς τὴν Χαλκίδα!..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἰδίᾳ). Μὲ θυμήθηκε ὁ διάβολος!.. (Ἐψηλοφώνως).

Δέν ξεσυνερίζομαι γιατί, χωρίς ἄλλο, μέ περνᾶς γιὰ ἄλλον...

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ὁχι, λάθος ἔχεις· σέ πεονῶ γιὰ 'κεῖνον ποῦ εἶσαι !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Δυσανασχετοῦσα). Καλὲ Σταῦρο, δέν τοῦ 'μιλᾶς !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῆ 'Αναστασία). Ἄν θέλετε, θειά μου, νὰ παίρνετε 'νοῖκι, τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλω, μὴ τοῦ δώσετε τὸ σπίτι σας...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλέ, δέν εἶναι λόγος τῶρα αὐτός. . . Ἐμεῖς τὸ σπίτι μας τὸ 'νοικιάσαμε.

ΣΤΑΥΡΟΣ. Βεβαίως, τὸ 'νοικιάσαμε 'ς τὴν Μαριγοῦλα !

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ, (τῆ Φυτῆλη). Κ' ἐμεῖς, κίριε, θὰ λογαριαστοῦμε !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Ὅποτε θέλεις !.. Ἀλλὰ 'γὼ ἐνόμιζα πᾶς δέν θὰ εἶ-
γες μοῦτρα νὰ 'μιλήσης !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Ἄγγελε, δέν εἶναι τρόπος αὐτός. . . Σταῦρο, 'μι-
λησέ του. . .

ΦΥΤΗΛΗΣ. Τί νὰ μοῦ 'μιλήση καὶ νὰ μοῦ ξεμιλήση. . . Ἐγὼ
πονῶ τὸ σπίτι σας καὶ δέν θ' ἀφήσω ἓνα κανονιέρη νὰ τὸ γκρε-
μίσῃ μὲ τῆς κανονιαῖς του !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἐκτὸς ἑαυτοῦ). Κύτταξε νὰ μὴν γκρεμίσω 'σένα ἔξω
ἀπ' τὸ παράθυρο !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἀπειλητικῶς). Γιὰ πάο' τὰ μοῦτρα σου. . . χαμάλη !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἀρπάζων κάθισμα). Δέν παίρνω τὰ μοῦτρα μου, ἀλλὰ
παίρνω τὴν καρέκλα. . .

ΣΤΑΥΡΟΣ. (Παρεμβαίνων). Αἱ, αἱ, τὸ παραξιλώσατε !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Σὺ παίρνεις τὴν καρέκλα, ἀλλὰ 'γὼ σοῦ τὴν κα-
θίζω 'ς τὸ κεφάλι, μπαγαπρόντε !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Ἀναγκαιτίζουσα τὸν Φυτῆλην). Ἄλέκο !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Αἱ, αἱ, παιδιά, 'ντροπή !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἀφῆστέ τον, τὸν τενεκέ !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Ἀποθῶν τὴν Πολυξένην). Ἄφινέ με ἀπὸ 'κεῖ !..

(Ὁ Φυτῆλης ὀρμᾶ κατὰ τοῦ Παντιέρα ἢ Πολυξένη λιποθυμεῖ).

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Πίπτουσα ἐπὶ τινος καθίσματος). Ἄ !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Ἀναστασία σπεύδουσα πρὸς τὴν Πολυξένην). Μπᾶ ! Χριστὸς
καὶ Παναγία !..

(Ὁ Σταῦρος προσπαθεῖ νὰ διαχωρίσῃ τοὺς συμπλακέντας Φυτῆλην καὶ Παντιέραν ἐνῶ
εἰσέρχεται ὁ Χατζηχάρμης).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠΗΣ.

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠΗΣ. (Κατάπληκτος). Βρέ, τί τρέχει ἐδῶ μέσα ; Τί
συμβαίνει ; !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Τρέξε, Χατζῆ μου καὶ σκοτώνονται ! Τρέξε !..

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. (Συνεχομένη). Μπαμπᾶ μου !..

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαπληκτιζομένων). Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους !.. Σταῦρο !.. Βασιλάκη !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. Νὰ σοῦ πῶ, θεῖε μου... Ἀκουσέ με... Μὴ γελασθῆς καὶ ἴνοιτιάσης τὸ σπίτι σου σ' αὐτὸν τὸν κανονιέρη !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. Ἄν τὸν λυπᾶσαι αὐτὸν τὸν παληάνθρωπον (δεικνύει τὸν Φυτήλην) κύρ Παρασκευᾶ, βγάλ' τον ἀπὸ ἄδῳ, γιατί δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί ἔχει νὰ γείνη ἐδῶ μέσα !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῷ Χατζηχαρμπῆ). Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω ἐγώ.. Φύλαξε τὸ σπίτι σου ἀπὸ τὰ κανόνια !.

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Κεχηνώσ). Μωρέ, πειὸ σπίτι !. . Τί σπιτολογᾶτε αὐτοῦ !..

ΦΥΤΗΛΗΣ. (Τῷ Χατζηχαρμπῆ). Πρόσεξε καλά, γιατί θὰ πληρώνης τῆς ἐννενηντα τὸν χρόνο χωρὶς νὰ παίρνης πεντάρα !.,

ΣΤΑΥΡ. (Γαλθαισθεῖς). Ὅγδοῆντα δὺω μόνον !..

ΦΥΤΗΛ. (Ἐποτόμω). Ἐννενηντα ! Μιὰ φορὰ σοῦ τὸ εἶπανε !..

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Τῇ συζύγῳ). Βρὲ χριστιανή μου, δὲν μοῦ λές τί σπιτολογᾶνε αὐτοὶ ἄδῳ πέρα ;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Γιὰ τὸ σπίτι μας, καλέ. τὸ ἴδιό μας...

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. Μὰ πειὸ σπίτι !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Καλὲ αὐτὸ ποῦ ἐπουλήθη σήμερα 'ς τὴ Δημοπρασία... ποῦ εἶπες νὰ τ' ἀγοράσης...

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. } ^{δουλόχλο} Μὲ τὰ δυὼ πατώματα !

ΣΤΑΥΡΟΣ. } Μὲ τὴ σιδερένια πόρτα !

ΦΥΤΗΛΗΣ. } Μὲ τὴν χαμηλὴ τὴν μάνδρα !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. } ^σ Μὲ τὴ μουριὰ 'ς τὴ μέση !

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. } ^{δουλόχλο} Μὲ τὸ μπαλκόνι 'ς τὸν δρόμο !

ΣΤΑΥΡΟΣ. } Μὲ τῆς δυὼ ταρατσες !

ΦΥΤΗΛΗΣ. } Μὲ τὸ κουδοῦνι 'ς τὴν μπόρτα !

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. } ^σ Μὲ τὸ μπόλιχο νερό !

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. (Κινῶν μὲ οἶκτον τὴν κεφαλὴν). Ἄμ ! δὲν μ' ἐρωτᾶτε κιόλας ἂν τ' ἀγόρασα ..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. Πῶς ! Δέν τ' ἀγόρασες ; !

ΧΑΤΖΗΧΑΡΜΠ. Ἄμ ! πῶς νὰ τ' ἀγοράσω, ποῦ τ' ἀνέβασαν σὲ δέκα πέντε χιλιάδες.. ἐνῶ ἐγὼ ἔδωνα μονάχα ὀκτώ !..

ΠΑΝΤΙΕΡΑΣ. (Ἰδίᾳ). Καίρὸς μοῦ φαίνεται εἶναι νὰ τὸ κόψω λάσπη !. .

(Ἐξέρχεται λάθρα).

ΠΟΛΥΞΕΝΗ. Πῶ ! πῶ ! ἄντροπή !..

ΣΤΑΥΡ. Ἄντιο, Μαριγοῦλα !..

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ. (Ἐν ἀπογοητεύσει). Κρίμα 'ς τὴ μουριὰ !..

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ

Οἱ ἀνωτέρω καὶ ΖΑΦΕΙΡΩ.

ΖΑΦΕΙΡΩ. (Εἰσέρχεται κρατοῦσα καινούργες παραπέτσες). Ἐφέρανε, κυρία, ἀπ' τοῦ Γκιώρα αὐτὸν τὸν μπερντέ....

ΦΥΤΗΛΗΣ. Φέρ 'τον ἐδῶ... Αὐτὸς μόνον μᾶς ἔλειπε γιὰ νὰ γίνουμε σωστοί... χαραγκιὸς μπερντέδες !...

(Πάντες μένου με τὸ στόμα ἀνοιχτόν).